

پر نام خدار مهر باز

بچه دلتا میگو

Alligator Baby

Story by Robert Munsch

Art by Michael Martchenko

عکس رولن آرمسترانگ

مترجم: علی ابراهیمی

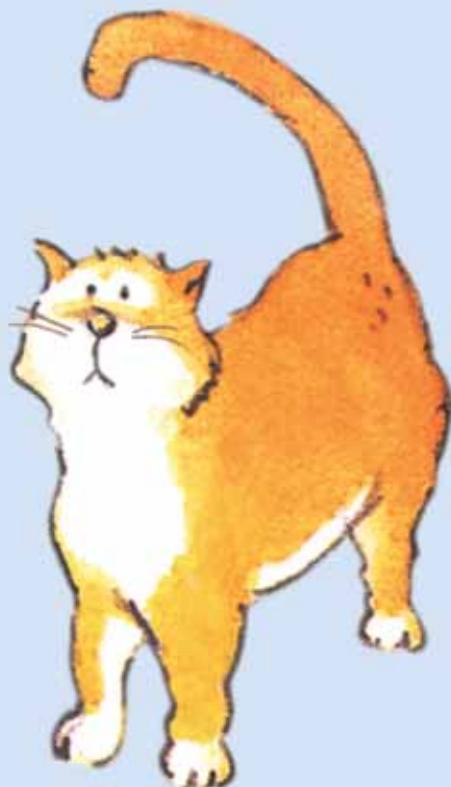
ویرایش: علی اقبال زاده

سرشناسه: مانش، رابرت ان..-۱۹۴۵م.
عنوان و پدیدآور: بچه تمساح/نوشته‌ی رابرت مانش:
تصویرسازی میشل مارچینکو؛ ترجمه‌ی پانته‌آ اقبال‌زاده
مشخصات نشر: تهران؛ نگارینه، ۱۳۸۹
مشخصات ظاهری: ۳۲ ص؛ مصور(رنگی)
شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۳۰۰-۱۴-۳
وضعیت فهرستنامه‌ی: فیبا
یادداشت: عنوان اصلی: Alligator baby 2002c, 1997
موضوع: گروه سنی: ب.
موضوع: داستان‌های تخیلی
شناسه افزوده: مارچینکو، میشل ۱۹۴۲میلادی، Michael Martchenko، تصویرگر
شناسه افزوده: اقبال‌زاده، پانته‌آ ۱۳۶۴، متجم
شناسه افزوده: جامشیر، منصور، ۱۳۳۹ - گرافیست
رددهندی دیوبی: ۱۳۸۸ ب ۱۷۶ م ۱۳۰ دا
شماره کتابخانه ملی: ۱۹۲۴۱۶۹

نام کتاب:	بچه تمساح
نوشته‌ی:	رابرت مانش
تصویرساز:	میشل مارچینکو
ترجمه‌ی:	پانته‌آ اقبال‌زاده
ویراستار:	شهرام اقبال‌زاده
طراح گرافیک:	منصور جامشیر
چاپ نخست:	۱۳۹۰ تهران
شماره گان:	جلد ۳۰۰۰
شابک:	۹۷۸-۹۶۴-۲۳۰۰-۰۱۴-۳

تهران، میدان هفتم تیر، کوی نظامی،
شماره ۲۵، کد پستی ۱۵۷۵۶۳۵۹۱۱
تلفن: ۰۲۱-۸۸۳۱۰۰۷۱ و ۰۲۱-۸۸۳۱۵۰۵۱
۰۲۱-۸۸۳۰۷۷۲۸ - فاکس: ۰۲۱-۸۸۸۲۸۷۸۸
website: www.negarineh.ir
e-mail: info@negarineh.ir

ISBN: 978-964-230-014-3

9 7 8 9 6 4 2 3 0 0 1 4 3

مادر کریستین از خواب بیدار شد و فریاد زد:
«بچه! بچه! دارم صاحب بچه می‌شوم!»

پدر کریستین از جا پرید. با دقّت دور و بر آتاق
را نگاه کرد، لباس پوشید و دست مادر کریستین را
گرفت.

آنها به طرف طبقه‌ی پایین دویدند و به سمت
ماشین رفتند و با سُرعت خیلی زیاد راه افتادند.

و... و... ی ی... ژ ویژ
بدبختانه، آنها راه را گُم کردند و به جای
بیمارستان به باغ وحش رفتند.

چه بهتر! حالا مادر کریستین یک بچه داشت،
یک بچه‌ی دوست داشتنی. بعدش با ماشین به
سمت خانه راه افتادند. در زندن:

تق تق تق، تق تق تق!

کریستین در را باز کرد و دید مادر پُشت
در است و چیزی را که حسابی پیچیده شده، بغل
کرده بود. او گفت: «دوست داری برادر کوچولوی
جدیدت را ببینی؟»

کریستین گفت: «بله»

بعد کریستین پایین پتو را بُلند کرد. او یک دُم
بُلند سبز دید و گفت: «این دُم آدمیزاد نیست.»
کریستین وسط پتو را بُلند کرد، یک پنجه‌ی
سبز دید و گفت: «این پنجه‌ی آدمیزاد نیست.»
کریستین بالای پتو را بُلند کرد و یک صورت
سبز دراز با یک عالمه دندان دید و گفت: «این
صورت آدمیزاد نیست! این برادر کوچولوی من
نیست!»

مادرش گفت: «کریستین دست بردار، حسودی
نکن.»